

ikke i stand til at varetage igennem de næste mange år, og så må man lade være med det, og så lade dem, som er i stand til at udføre arbejdet, udføre det arbejde, som er særlig hårdt fysisk belastende.

Men jeg synes også, jeg vil sige, at i forhold til meget af det, som fru Anne Baastrup sagde, er jeg da glad for, at vi igennem årene har kunnet mønstre en holdning og et flertal, der er gået ind for, at vi skulle have mere teknologi og sørge for at prøve på at bruge noget teknologi på arbejdspladserne, således at mennesket blev aflastet. Og dér ved vi jo i hvert fald fra år tilbage, at specielt SF var den store modstander af, at man skulle indføre teknologi, fordi det jo kunne fjerne nogle arbejdspladser. Men her ser vi altså, hvordan teknologi på en række arbejdspladser er med til at skåne medarbejdernes fysiske helbred.

Jeg vil godt sige, at når vi støtter forslaget her, så er det, fordi vi mener, det er rigtigt, at man går ind og godkender de skader, der sker i forbindelse med pludselige løfteskader, men vi er ikke helt sikre på, at forslaget kun skal gælde for dem, der i forvejen har et tungt løftearbejde.

De, der i forvejen har et tungt løftearbejde, har som regel også fysisk oparbejdet en bedre styrke og kan dermed også bedre tage fra, men der er jo en række erhverv, hvor man kan sige, at man til daglig ikke går rundt og har et hårdt løftearbejde, hårdt fysisk betonet arbejde, men hvor det alligevel er en del af de opgaver, man skal løse, at der indimellem opstår en opgave, hvor det kan være, at det giver en løfteskade. Og der ville det være forkert efter min opfattelse, at man lægger det kriterium ind, at det kun skal gælde for de personer, der i forvejen har et hårdt fysisk betonet arbejde.

En ødelagt ryg gør lige ondt, hvad enten man i forvejen havde tungt løftearbejde, eller man ikke havde. Det, der må være kriteriet, er, om det arbejde, man har udført, er en del af ens arbejde, eller om man kunne sige: Han kunne jo bare lade være, så var skaden ikke sket. Men hvis det er en del af det arbejde, man skal udføre, så må det også være således, at der kan gives erstatning, hvis der opstår en skade.

Så vil jeg godt sige, at ministeren skriver også, at til aflastning af Erhvervs sygdomsudvalget stilles der forslag om hjemmel til, at der kan nedsættes et mindre udvalg, der forhandler sagerne, inden de går videre til Erhvervs sygdomsudvalget. Det synes jeg er lige bureaukratisk nok. Skal vi nu også have flere underud-

valg? Det tror jeg ikke er løsningen på det her. Jeg har i hvert fald behov for at få nogle bedre argumenter for nødvendigheden af, at man nedsætter et underudvalg. Det må være således, at det eksisterende udvalg kan tage sig af det her også.

Så vil jeg også godt sige, at vi ser gang på gang, at der i forskellige lovparagraffer kommer til at stå: Ministeren kan fastsætte, og ministeren kan det ene og det andet. Så er det jo trukket væk fra Folketinget, og så har ministeren jo en blankocheck til at gøre, hvad ministeren vil. I det her forslag har man valgt en eller anden mellemløsning, som jeg ikke helt forstår nødvendigheden af. Der står f.eks. i den nye affattelse af § 18:

»Socialministeren fastsætter regler om, at læger skal anmelde såvel klare som formodede pludselige løfteskader.«

Jamen det står her jo allerede: Lægen skal gøre det. Hvorfor skal ministeren så fastsætte nogle regler om, at lægen skal gøre det, når det står i loven i forvejen? Man kan jo lige så godt stryge den første linje, sådan at forslaget simpelt hen bare hedder, at lægerne skal anmelde – færdig! Altså det dér underlige halvvejs med, at ministeren godt vil have muligheden for at kunne gøre et eller andet – nu står det så præcist og klart i loven, så træk dog ministeren ud af det her!

Men som sagt: Vi går positivt ind i det her arbejde, og vi glæder os til at se, hvordan sagen lander, og vi håber da også, at vi til sidst kan stemme for forslaget. Det er i hvert fald vores udgangspunkt.

Bruno Jerup (EL):

Diskussionen om anerkendelse af arbejdsbetingede ryglidelser har stået på i mange år, og et af de faste ønsker har været at få ryglidelserne med på erhvervs sygdomslisten, og den problemstilling er der så et udvalg der har arbejdet med i mange år. Problemet er, at repræsentanterne for dem, der burde støtte folk, og nogle af de andre, der er med til at ødelægge folks rygge, ikke har ønsket det.

Ud af dette langvarige arbejde er der opstået en idé om at få de pludselige løfteskader ind som et nyt kombineret arbejdsskadebegreb. At der findes pludselige løfteskader, spontan-skader, er vel nærmest uangribeligt.

Dette nye begreb er resultatet af et kompromis mellem LO og DA. Det har bl.a. været kritiseret af Forbundet af Offentligt Ansatte og SiD,